

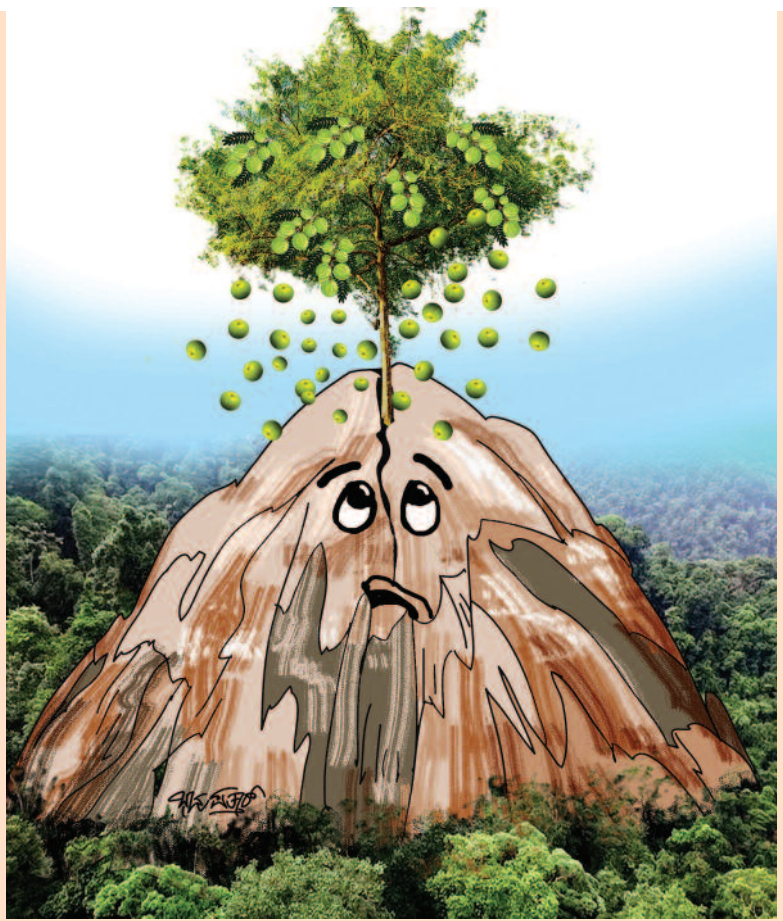
ಬೆಟ್ಟದ ನೆಲ್ಲಿ

ಪ್ರಕೃತಿ ಮೈಸಿರಿಯಲ್ಲಿ ಮೈ ಚಾಚಿ ಎದ್ದು ನಿಂತಿತ್ತು ಬೆಟ್ಟ. ತಲೆ ಮುಗಿಲ ಮುಟ್ಟಿ ಚಿತ್ರ ಬಿಂಬದಂತಿತ್ತು. ಮೈಯೆಲ್ಲ ನುಣುಪು. ಬೆಟ್ಟ ಸುತ್ತಲು ಕಣ್ಣರಳಿಸಿ ನೋಡಿತು. ಓಓ ನಾನು ಎಷ್ಟೊಂದು ಎತ್ತರ. ಬರ ಬರನೇ ಬೆಳೆದು ಬಿಟ್ಟೆ, ಇನ್ನಷ್ಟು ಬೆಳೆದಿದ್ದರೆ ಲೋಕದ ಗತಿ ಏನು? ಮುಗಿಲನೆ ನುಂಗಿ ನೀರು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದೆನಲ್ಲ. ಎಂದು ಜಂಬದಿಂದ ಮೈ ಜಾಡಿಸಿತು. ಮೈ ಜಾಡಿಸಿದ ಕ್ಷಣವೇ ಇಡೀ ಬೆಟ್ಟದ ತಳ ಅಲುಗಾಡಿತು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಕಲ್ಲು ಬಂಡೆಗಳು ಕೆಳಗುರುಳಿದವು. ಕೆಳಗೆ ಸಾಲು ಸಾಲು ಸಂಪಿಗೆ, ಗಂಧ, ತೇಗ, ಮರವಂತಿ, ಬೇವು, ಆಲ, ಅರಳಿ, ಬೀಟೆ, ಜಾಲಿ, ಮಾವು, ಬಿದಿರು, ಹೊಂಗೆ ಮರಗಳಿದ್ದವು. ಅವು ತಮ್ಮ ಮೇರೆ ಮೀರಿ ಆಕಾಶ ಮುಟ್ಟುವಂತೆ ಬೆಳೆದಿದ್ದವು. ಬೇರೆನು ಭೂತಾಯಿ ಮಡಲಿಗೆ ಇಳಿ ಬಿಟ್ಟು ತಾಯಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಹಿಡಿದಿರುವಾಗ ಸಮಸ್ತ ವೃಕ್ಷ ಸಂಪತ್ತಿಗೆ ಭಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದಿದ್ದವು. ನೆಲ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಅಲುಗಿದ ಸಂಕಟಕ್ಕೆ ತನ್ನ ವೃಕ್ಷ ಸಂತಾನ ಕಾಪಾಡಲು ಭೂತಾಯಿ ಮೈ ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದು ಎಲ್ಲಾ ಬೇರುಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಬಾಚಿ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡಿತು.

ಆದರೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ದಪ್ಪನೆ ನೆಲ್ಲಿಕಾಯಿ ಮರವೊಂದು ಧರೆಗುರುಳಿತು. ಮರಿ ನೆಲ್ಲಿಕಾಯಿ ಸಸಿಯೊಂದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿತ್ತು. ಪಾಪ ತಾಯಿಯನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡಿತು. ಜೀವ ಉಳಿದರೆ ಸಾಕೆಂದು ಅಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ಎಂದು ಗೋಗಳೆಯಿತು. ನೆಲ್ಲಿ ಮರದ ಟೊಂಗೆಗಳು ಒಂದೊಂದೇ ಕೆಳಗೆ ಉರುಳಿದವು.. ಅಮ್ಮನ ಬಿದ್ದ ಟೊಂಗೆಯ ಕೆಳಗೆ ಅವಿತ ಮರಿ ನೆಲ್ಲಿ ಸಸಿಯನ್ನು ಪ್ರಾಣಾಪಾಯದಿಂದ ಪಾರು ಮಾಡಿತು. ನೆಲ್ಲಿ ಮರ, ನೆಲ್ಲಿ ಸಸಿಗೆ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ವಿಪರೀತ ಕೋಪ ಬಂತು. ಬಲಶಾಲಿಗಳನ್ನು ಬಲ ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕಿಂತ ಉಪಾಯದಿಂದ ಸೋಲಿಸುವುದೇ ಮೇಲು ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು, ಕೆಲ ದಿನಗಳುರುಳಿದವು. ನೆಲ್ಲಿಸಸಿ ಬೆಳೆಯತೊಡಗಿತು. ನೆಲ್ಲಿ ಗಿಡ ಕಾಯಿ ತುಂಬಿ ಕಂಗೊಳಿಸಿತು.

ಒಂದಿನ ಹದ್ದು ನೆಲ್ಲಿ ಗಿಡದ ಕಾಯಿಯೊಂದನ್ನು ಕಚ್ಚಿ ಚುಂಚಿನಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಇನ್ನೇನು ರಸ ಹೀರಬೇಕು, ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಈ ಪುಟ್ಟ ನೆಲ್ಲಿ ಕಾಯಿ ಸುರ ಅಂತ ಹದ್ದಿನ ಗಂಟಲೊಳಗೆ ನುಸುಳಿ ಹದ್ದಿನ ಗಂಟಲು ಒತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಒಳಗೆ ಅವಿತುಕೊಂಡಿತು, ಹದ್ದಿಗೆ ಉಸಿರು ಕಟ್ಟಿದಂತಾಯಿತು. ಗೊರ್ ಗೊರ್ ಎನ್ನುತ್ತ ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ಹಾರುತ್ತ ಎತ್ತರದ ಬೆಟ್ಟ ಕಂಡಿತು. ಅದೇ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಪಟ ಪಟ ರೆಕ್ಕೆ ಬಡಿದು ಕೆಳಗಿಳಿದು, ತನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಶಕ್ತಿ ಒಟ್ಟು ಗೂಡಿಸಿ ಜೋರಾಗಿ ಕೆಮ್ಮಿತು. ಒಳಗೆ ಅವಿತ್ತಿದ್ದ ನೆಲ್ಲಿಕಾಯಿ ಆಚೆ ಜಿಗಿದು ಬಂತು, ಆಗ ಹದ್ದಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಬದುಕಿದನಪ್ಪ ಎಂದು ಹಾರಿ ಹೋಗೇ ಬಿಟ್ಟಿತು.

ಬಿದ್ದ ನೆಲ್ಲಿಕಾಯಿ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡುವುದರೊಳಗಾಗಿ ನುಣುಪಾದ ಬಂಡೆ ಮೈ

ಮೇಲಿಂದ ಮತ್ತೆ ಪ್ರಪಾತಕ್ಕೆ ಉರುಳತೊಡಗಿತು. ಅಲ್ಲೊಂದು ಪುಟ್ಟ ಬಂಡೆಯ ಬಿರುಕು ಕಾಣಿಸಿತು. ಆಗ ನೆಲ್ಲಿಕಾಯಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಉರುಳುತ್ತ ಆ ಬಂಡೆ ಬಿರುಕಿನ ಸಂಧಿಯಲ್ಲಿ ನುಸುಳಿತು. ನೆಲ್ಲಿಕಾಯಿ ಮೈ ಎಲ್ಲ ಪರಚಿತು. ಆದರೂ ತುಟಿ ತೆರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಬಿಸಿಲಿಗೂ ಬಸವಳಿಯಿತು. ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ದಿನ ಉರುಳಿತು. ಧೋ ಧೋ ಮಳೆ ಹನಿಗರೆಯಿತು. ಮೈ ತುಂಬಾ ಪುಳಕ, ದಿನವೂ ಬಿಸಿಲುಂಡು ಸಾಕಾಗಿದ್ದ ನೆಲ್ಲಿಕಾಯಿ ಮಳೆ ಹನಿ ಕುಡಿದು ಕುಡಿದು ಮೆಲ್ಲನೆ ಚಿಗುರಿತು. ನಂತರ ಟಿಸಿಲೊಡೆಯಿತು. ನೋಡ ನೋಡುತ್ತ ಬೆಳೆದ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಒಂದಿನ ತನ್ನ ನೆತ್ತಿ ಮೇಲೆ ಯಾರೋ ಕಚಗುಳಿ ಇಟ್ಟಂತರಾಯಿತು. ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಯಾರೂ ನನ್ನ ಅನುಮತಿಯಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ನೆತ್ತಿ ಮೇಲೆ ಕಾಲಿಟ್ಟವರು ಎಂದಿತು, ನೆಲ್ಲಿ ಗಿಡ ನಾನು ಎಂದಿತು, ನಾನು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಪುಟ್ಟ ನೆಲ್ಲಿ ಸಸಿಯಾಗಿ ಅಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಹಾಯಾಗಿ ಇದ್ದೆ. ನೀನೇನು ಮಾಡಿದೆ. ಸೊಕ್ಕಿನಿಂದ ಇಡೀ ನಮ್ಮ ವೃಕ್ಷ ಬಳಗ ಹಾಳು ಮಾಡಿದೆ. ಜೀವಿಲ್ಲದ ಬೆಟ್ಟ ನೀನು..! ನಿನಗೆಲ್ಲಿ ಹೃದಯ. ನಿನ್ನ ತಾಕತ್ತು ತೋರಿಸು. ನನ್ನ ತಾಯಿ ಗಿಡ ನೆಲಕುರುಳಿಸಿದೆಯಲ್ಲ! ಈಗ ನನ್ನ ಉರುಳಿಸು. ನಿನಗಿಂತ ಎತ್ತರದಲ್ಲಿದ್ದೆವೆ. ನಿನಗೆ ನೆರಳು ನೀಡಿರುವೆ. ನಿನಗಿಂತ ಇತರರು ಸಣ್ಣವರಲ್ಲ. ಅವರವರ ಶಕ್ತಿ ಅವರವರಿಗೆ ಮೇಲು ಎಂದಿತು, ಅದಕ್ಕೆ ಬೆಟ್ಟ ಹುಂ ಹುಂ ಎಂದು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮೈ ಅಲುಗಿಸಿತು. ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಭದ್ರವಾಗಿದ್ದ ನೆಲ್ಲಿಗಿಡದ ಒಂದು ಎಲೆಯೂ ಅಲುಗಲಿಲ್ಲ. ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ನಾಚಿಕೆಯಾಯಿತು. ಇಷ್ಟೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಗಾತ್ರದ ನಾನು ಒಂದು ಸಣ್ಣ

ನೆಲ್ಲಿ ಗಿಡ ಅಲುಗಾಡಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೋಗಲಿ ನೆಲ್ಲಿ ಗಿಡದ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿ ಬಿಡುವೆ ಎಂದು 'ಬಾ. ಗೆಳತಿ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಸ್ನೇಹದಿಂದಿರೋಣ. ಸ್ನೇಹಕ್ಕೆ ಅಂತಸ್ತು ಇಲ್ಲ, ಜಬರದಸ್ತು ಇಲ್ಲ, ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಯಾವ ಹಮ್ಮು ಬಿಮ್ಮು ಇಲ್ಲ' ಎಂದಿತು. ಬಾ ದಾರಿಗೆ. ನೀನು ಸರಿದರೆ ನಾನು ಸರಿವೆ. ದೂರಾದರೆ ದೂರ, ಸರಿ ಎಂದ ನೆಲ್ಲಿ ಗಿಡ ದಬ ದಬ ಕಾಯಿ ಉದುರಿಸಿತು. ಒಣ ಒಣ ಆಗಿದ್ದ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಮೈಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ನೆಲ್ಲಿಕಾಯಿಯಿಂದಾಗಿ ಕಚಗುಳಿ ಅನಿಸಿತು. ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ನೆಲ್ಲಿ ಕಾಯಿ ರಾಶಿಯೇ ಸುರಿದಿರುವುದು ಕೆಳಗೆ ಊರಿನ ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಈ ನೆಲ್ಲಿಗಾಗಿ ಜನ ಓಡೋಡಿ ಬಂದರು. ನೆಲದ ಮೇಲಿನ ನೆಲ್ಲಿಕಾಯಿಗಿಂತ ಇದು ಬೇರೆನೆ ರುಚಿ ಎಂದರು. ಆಗ ಎಲ್ಲರೂ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಬೆಳೆದ ನೆಲ್ಲಿ ಗಿಡವನ್ನು ಬೆಟ್ಟದ ನೆಲ್ಲಿ ಎಂದು ಕರೆದರು.

ಹೀಗೆ ಬೆಟ್ಟದಿಂದ ನೆಲ್ಲಿಗಿಡಕೂ ನೆಲ್ಲಿಕಾಯಿ ಗಿಡದಿಂದ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೂ ಹೆಸರು ವೃದ್ಧಿಸಿತು. ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಮೈ ಒಣಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕೂಡದ ನೆಲ್ಲಿ ಬೀಜ ಸಿಕ್ಕ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಜಾಗ ಸದುಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿತು. ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೂ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಿತು. ತಿಳಿಯಿತಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳೆ! ಆಗದು ಎಂದು ಕೈ ಕಟ್ಟಿ ಕುಳಿತರೆ ಒಂದು ಬಿಳಿ ಕಾಗದವನ್ನೂ ಎತ್ತಲಾಗದು. ಮನಸು ಮಾಡಿದರೆ ಬೆಟ್ಟವನ್ನೂ ಮೆಟ್ಟಿಬಹುದೆಂದು ನೆಲ್ಲಿ ಗಿಡ ನಮಗೆ ನಿರರ್ಶನವಾಯಿತಲ್ಲವೆ.

■ ಲಲಿತಾ ಕೆ. ಹೊಸಪಾಟು